

OTON g]ih a

Galerija Mona Lisa
Zagreb

naslovnica

28 / str.41

GROMAČE 19-74

1974., ulje na platnu, 100 x 137 cm

Galerija Mona Lisa

prijatelji Otonu Glihi

*Srdan Gustinčić
Gordana Hajni
Vladimir Marković
Ferdinand Meder
Zdenko Tonković*

Oton GLIHA

izložba uz stotu godišnjicu slikareva rođenja

Zagreb, rujan 2014.

Povodom Otonovog rođendana vraćamo na ovaj način samo djelić onoga što nam je kroz godine našeg druženja poklanjao.

Ali to je samo onaj materijalni dio koji možemo pokazati.

Pravo bogatstvo je ono duhovno, ona toplina koju je kroz sve te silne godine unosio u naše živote.

Ovom izložbom smo obuhvatili njegovo slikarstvo kroz pedesetak i više godina, različite motive i mijene kroz koje je slikajući prolazio.

Bili smo svi od njega puno mladi po godinama ali godine nikome od nas nikada nisu zasmetale. U puno situacija čak se pokazao vitalniji i življi od nas.

Družilo se tada intenzivno po slikarskim ateljeima, a kod Otona su svake subote prijatelji dolazili na takozvane plenume. Tada se u atelje moglo navratiti bez prethodne najave. Započinjalo se s jutarnjom kavom. Kuhala se u džezvi koju se samo ispiralo pa se na njoj izvana skorilo nekoliko debelih slojeva. Poslije jedanaest se više nije pila kava. Točila se zelenkasta travarica s puno rute koja je često razgovore odvela do kozmičkih širina. Oton je ponekad egzaltirano zažalio za geocentričnim sustavom i poželio da Zemlja i dalje bude centar kozmičkog svijeta...

Poslije plenuma su se druženja često nastavljala negdje drugdje. Nekada su se i vodili ozbiljni razgovori a ponekad je razgovor znao skrenuti i u sasvim neozbiljne vode. "Kako je lijepo biti bedast", znao je katkada reći. Ne znam je li bio svjestan da razgovarajući s njim proširujemo svoje znanje i da do mnogih spoznaja dolazimo pomoću njegovog promišljanja i iskustva. Bio je veliki erudit i u toj "Glihinoj akademiji" naučili smo mnogo, tako da se i

danas često koristimo tim iskustvima.

Puno puta se u kasne večernje sate, tako baudelaireovski opojen druženjem i vinom, umjesto da ode kući, vraćao u atelje i slikao. Na neobičan način držao je do svog slikarskog kontinuiteta. Na Staru godinu odlazio je uvijek u atelje i započinjao slikati sliku koja će povezati prethodnu godinu s budućom.

Ponekad je bio sam, a ponekad je slikao dok smo mi na drugom kraju ateljea, iza paravana koji je dijelio prostor, sjedili i razgovarali uz čašu vina.

MRTVA PRIRODA S RAKOVIMA

1953., akvarel na papiru, 27 x 36 cm

Jednog dana Oton se dohvatio platna i počeo slikati smokvinu granu dok je Srđan sjedio iza paravana i pijuckao. U društvu ljudi koje je volio osjećao se nesputano i nikada mu nije smetala njihova prisutnost u ateljeu.

Slušajući ga iza improvizirane pregrade, Srđan kaže da ga je uhom video kako slika. Borio se sa slikom i komunicirao s njom povremeno ubrzano dišući, udaljavao se od slike i gledao je sa svih strana ponekad nezadovoljno gundajući.

Slika na kojoj je tada radio bila je pastozna, u tamnim ljubičastim žalobnim tonovima.

Brzo se otkrio i razlog njegova nezadovoljstva.

Nije mogao nikako prizvati u pamet boju zgnječene smokve.

A Srđan se učas vratio sa smokvama koje je uspio pronaći na Branimirovoj tržnici.

Gledajući sliku, Oton je gnječio zrele smokve u ruci.

-Da, to je ta boja.

Nije volio da ga se gleda dok slika, a slike u nastajanju okretao je uvijek licem prema zidu. Pokazivao ih je rijetkim i samo kada je za to bio raspoložen.

Kako je slikarsko nadahnuće tražio u prirodi, životni elan pronalazio je u prijateljstvu i druženju s ljudima različitih, a ipak srodnih profila. No, ponekad se u njegovom ateljeu znalo naći zbilja neobično društvo. Gašpar, koji je brinuo da žuta kaljeva peć nikada ne ostane bez suhih cjepanica, ponekad je kao ravnopravan sugovornik diskutirao s Kaštelanom ili Slavkom Šohajem... Bilo je tu i studenata, i profesora, i svećenika, i političara.

Bio je na neki svoj način duboko praznovjeran. Često je tumačio znakove i držao do rituala kao da su sudbinski, pa čak i do onih rituala koje je sam uspostavio.

Jednom se vratio stotinjak metara kako bi ponovo prešao istu razdaljinu a da ne nagazi na crtlu. "Svojoj sudbini ne možeš pobjeći pa makar jurio i na najbržem konju". Citirao je ponekad tu arapsku poslovicu. Mislio je ipak da se tu sudbinu može donekle udobrovoljiti ako je ne izazivaš i ako pravilno tumačiš njezina upozorenja i znakove. "Blažena da si, nesrećo, ako dolaziš sama", govorio je, vjerujući u San, Sreću i Slučajnost.

Oton je govorio da se mreža prijateljstva plete u koncentričnim krugovima. Horizontalnim. Kao oko kamenčića bačenog u vodu ti krugovi se šire, a onda na nekom sjecištu stvara se neki novi krug koji se također širi. Tako se dogodi da se neki pojasevi ili dijelovi nekih krugova preklapaju, intenziviraju. Prijatelji prijatelja povezuju se i ostaju tako povezani i kada onoga koji ih je povezao više nema.

Marko (Vladimir Marković) i Ken (Zdenko Tonković) su se ubacili u tu mrežu kao dva gimnazijalca koji su radoznalo virili kroz prozore svoje školske učionice prema slikarevom ateljeu. Oni su doveli Fedu (Ferdinand Meder). Gogu (Gordana Hajni) je preporučio Jure (Kaštelan), Srđana (Gustinčić) Otonov sin Milen. Razlika u godinama? Godine nisu postojale. Nismo nikada o njima govorili. Eto, Oton ove godine ima sto, a mi šezdeset, sedamdeset...

I još uvijek, ulovljeni u mrežu staroga prijateljstva, širimo naše krugove na nove ljude.

I ova izložba rezultat je jedne prijateljske želje da oživimo uspomenu na naše zajedničke dane.

Kada smo odlučili obilježiti Otonov rodendan na ovaj način, saznali smo da Ken već priprema izložbu u Rijeci. I da učinimo bar nešto u Zagrebu, odlučili smo uz pomoć gallerista Zlatka i Martina Henca, koji su nas u tome nesobično podržali, ovdje, u Galeriji Mona Lisa, pokazati djela koja se nalaze u našem vlasništvu. To znači da su ovdje izložene samo one slike koje se nalaze na zidovima domova njegovih prijatelja.

Ova izložba po tome ima intimistički karakter. Iako obuhvaća slikarski raspon od više od pola stoljeća, ona nije retrospektivna izložba i ne prati sve Glihine slikarske faze. Izložba je samo izraz želje da ovim povodom, a to je Otonov stoti rodendan, te slike pokažemo, da i njima samima damo priliku da se pomiješane na zidovima galerije malo podruže, da se prisjete da ih je naslikala jedna ista ruka.

A da Oton i njih i nas opet vidi, ovako zajedno.

I Jure je zahvaljujući njegovim riječima u predgovoru kataloga ove izložbe također s nama. Jednom je umjesto njega na subotnje druženje u atelje stigla njegova kartulina sa slikom Cetine na kojoj je pisalo: "Nekoliko zaveslaja odavde je Zakučac i moja kuća..."

I tu su negdje, na nekoliko zaveslaja od nas oba naša prijatelja, ti naši kozmički veslači, jer njihov dom je tu, a u našim srcima je sada njihova kuća.

I kao da smo se opet na neki način našli svi skupa u ateljeu, uz vino, sir i mortadelu na upravo razmotanom trgovackom papiru...

Milen Gliha i Srđan Gustinčić na Pohorju 1973.

Zdenko Tonković, Oton Gliha, Vladimir Marković i Ferdinand Meder u Osijeku 1968.

Iz razgovora s Otonom Glihom prigodom snimanja filma SVEČANI ZASTOR

*autori Gordana Hajni i Zoran Budak
Jadran film 1981.*

Mnogi moji crteži su nastali u prirodi. Ja sam znao sjediti na istom mjestu i kako je sunce vršilo svoju putanju tako je izvjesne gromače, koje su različitih visina, zastiralo, a druge otkrivalo. I nitko meni nije vjerovao da sam s istog mjesta, gledajući isti pejzaž, deset sasvim različitih crteža načinio.

To je mene upravo zabavljalo. A započelo je 54., 55., 56. godine.

Naime, te gromače su tako jedan izuzetan pejzaž obrađen ljudskom rukom.

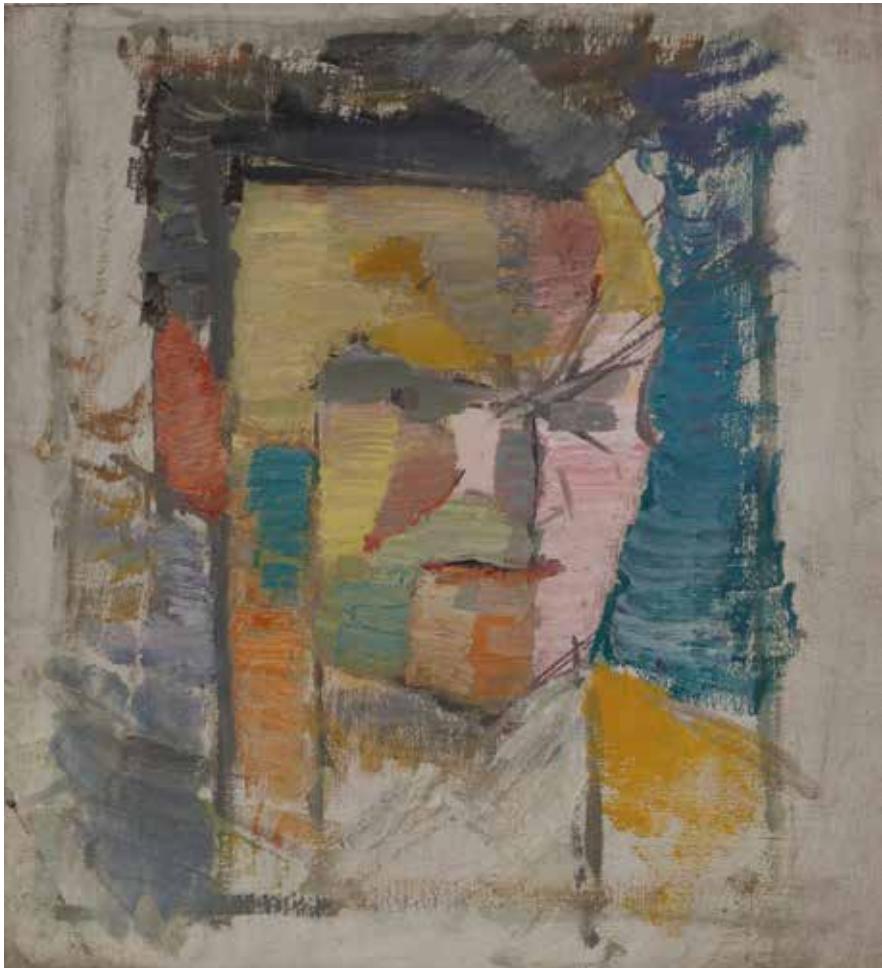
Ako postavimo tezu što je to apstrakcija, ako je identificiramo sa igramama forme iz kojih iščezava sve... To nije bio moj stav u slikarstvu, čini mi se. Zanimljivo je da Mediteran nikada nije do kraja odbacio objektivnu istinu. Zapravo, tu čistu apstrakciju koja više nema nikakvih asocijativnih veza, to je rodio Sjever. Tamo gdje pejzaž i objektivna stvarnost nisu tako lijepi, ljudi su se zavlačili u unutrašnje prostore. A na Mediteranu je vizualni svijet toliko lijep a da bi ga čovjek mogao prezreti.

Ja svaku sliku počinjem iz centra, jer mi se čini da svaka slika ima svoje ishodište, kao neki seks iz kojega nastaje djelo. Mora biti jedan centar iz kojega raste slika.

Praktički slika nije nikada završena. Ona je samo napuštena u nekom trenutku... Ponekad osjetim potrebu da sve iznova preradim. A zna se dogoditi da čovjek izgubi svježinu. I umrtvi. Ja jednom bojom prelazim neprekidno preko cijele slike. A onda u jednom trenutku pretjeram, radeći samo na jednom detalju. I on se istakne. I tako izgubite cjelinu. A najvažnije je držati cjelinu.

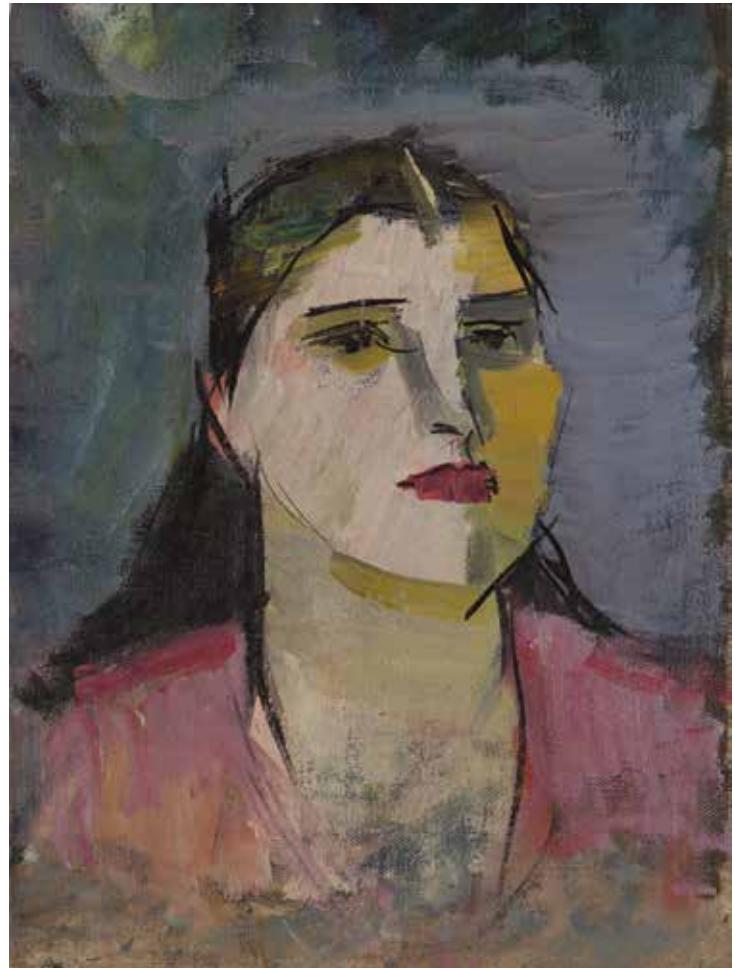

Gliha sa suradnicima na snimanju filma "Svečani zastor" 1981.
Desno: Gordana Hajni i Zoran Budak.

3

Vojin BAKIĆ
1957., ulje na platnu, 45 x 40 cm

4

PORTRET DJEČAKA
1954./55., ulje na platnu, 41.5 x 30.5 cm

5

Vesna PARUN
1957., ulje na platnu, 46 x 35 cm

PROSLOV ZA GROMAČE

Naslikavši svoje prve *Gromače*, Oton Gliha započeo je novo poglavlje hrvatskog slikarstva, proširio granice realnog i heretički, ili asketski, a to znači samostalno, izvan prihvaćenih kanona bilo figuracije bilo apstrakcije, razorio geometriju krajolika. Sagledavši krajolik kao plohu, prestao je ponavljati privid i učinio vidljivim kameni kostur, *gromaču*, kao unutarnju tektoniku i ritmičku dinamiku slike. To je bilo otkriće. Našao je čvrstu točku čistog i vlastitog slikarstva, u kojem je tako shvaćena stvarnost neprekidno polazište i trajno nadahnuće imaginativnog čina. Kamena ploča s uklesanim slovima krčke *glagoljice* ima isto inspirativno značenje. A nadahnuće nije samo trenutno nego trajno stanje slikanja.

Već skoro tri decenije Gliha svoje slike ustrajno naziva *Gromače*. Riječ *gromača* vidim kao metaforu u kojoj traje početni zanos otkrića sebe, slike i prirode kao jedinstva, kao identiteta. Jedino se umjetnost metafore ne može naučiti od drugoga, ističe Aristotel. Slikar ju je sam našao, kao dragulj. Riječ *gromača* sugestivna je metafora mora, kamena i čovjeka. U njoj se njiše djetinjstvo Mediterana.

...

...

Već na početku svoje plovidbe u nepoznato slikar Oton Gliha odbacio je mehanički sat, pouzдавajući se u sunce, u kretanje zvijezda i otkucaje srca. Tvrdoglav je istražao na putu u pomrčini. I on i njegovo djelo.

...

...

Gromače kao doživljaj i istina primorskog krajolika sabiru povjesno i univerzalno značenje. Doživljaj ukorjenjuje u autentično tlo, u subjektivno vrijeme, a slikarstvo iskustva stvara nadvremenski, univerzalni prostor umjetničkog djela. Govor slike prelazi granice riječi. *Gromača* postaje ulomak beskraja.

...

...

Slikar u više navrata govori o svome viđenju krajolika kao pisma, svojevrsnog ideograma i piktograma prirode. Kamena suhozidina, *gromača*, i *glagoljica* skrivaju trag iste ruke, istu početnu misao i reljef života, dušu krajolika. *Gromača* i *glagoljica* tako postaju crtež koji ponovo treba odgonetati. Otkrivena je unutarnja veza između stvaralačkih označaka naroda i njegova písma. Glava sumeranskog pisara i slovo koje urezuje u glinu izražavaju istu misao.

Tako slika *gromače* i riječ *gromača* postaju samostalni znak i značenje. Govore istinu jedne zemlje, poemu sna i ljubavi.

Na Krku, između neba i mora, rodena je umjetnička vizija u kojoj realni krajolik nije više tema nego pokretač i činilac likovnog čina. Time je estetski pojam krajolika i ljepote ukinut, jer je preobražen u stvaralački čin, u novu realnost amfionskog oslobođenja u djelu.

...

...
To je svijet koji se otkriva polako, otporan i neprodoran, isti i različit, suprotan i jedinstven. Monokromija sivih i prigušenih tonova odjednom postaje požar. Tihi zvukovi žutih i crvenih dodira kista pretvaraju se u krikove, u vrtloge, u urlik golog kamena, u daleku jeku, u negledana sazviježđa.

...

...
Svijet koji je otkrio Oton Gliha, u hrvatskom slikarstvu prije njega, tek se sludio. Postojao je prirodni krajolik i trag ljudske ruke koja zida *gromače*. On je prirodne *gromače* sveo na svoju viziju. Naslikao je vlastiti i neponovljiv znak, svoj kreativni identitet, svoju okrenutost vrelima života.

Slikarstvo Otona Glihe, u suvremenoj apokalipsi vremena, okrenuto je bitnim likovnim istinama i čistom vrelu života, djetinjstvu svijeta. Gliha je otkrio duboko zakopanu misao jednog krajolika i podigao je do univerzalnog govora slikarstva. Pokazao je da zemlja, ovaj krajolik naše ljudske sudbine i hoda po zvijezdama, nije mrtva. Otkrio je poeziju "brata kamena i sestre svjetlosti", skromno i gordo slovo prepoznavanja čovjeka u svemiru.

...

...
Njegove *gromače*, njegov samostalni elementarni i promišljeni izraz izmiče estetskim i stilskim određenjima. Licem u lice s prirodom i mrakom vremena, on zapisuje vlastiti san i istinu. San u kojem se možemo prepoznati.

...

Jure Kaštelan, 1983.

UMJETNOST NEMA GODINA ONA JE MLADOST SVIJETA

Uz dvostruki jubilej Otona Glihe

Već godinama izbliza pratim nastajanje velikog slikarskog djela Otona Glihe. Koliko smo sati proveli u razgovorima pred slikama i crtežima u njegovom negdašnjem malom atelijeru u Maksimirskoj 40 i u ovom današnjem u Križanićevoj ulici. Koliko puta smo se sreli na ovim zagrebačkim ulicama, gore u Medvedgradskoj i dolje na krčkim gromačama, i prošli krivinama omladinske pruge, Pariza i Rima, svaki sa svojim mislima i svojim snom, svojim stazama.

I upravo to staro prijateljstvo govori mi da mu ovih nekoliko riječi javno kažem uz šezdesetgodišnjicu života, da mu stisnem ruku koja je stvorila i u punoj snazi stvara značajno umjetničko djelo što ne pripada samo njemu nego i narodu, svakom čovjeku, životu.

Svojeglava dosljednost i nekonformizam zajednička je oznaka Glihe čovjeka i njegova djela. On ne pripada grupama i pravcima, nego sebi i umjetnosti.

O slikarstvu Otona Glihe pisano je i kod nas i izvan naših geografskih granica. Njegove slike traju samostalnim životom u muzejima, galerijama i privatnim zbirkama od Zagreba, Beograda, do Rima, Pariza, Londona, Sao Paula i New Yorka, a reproducirane su, jednakopravne i jednakovodeće, uz vodeća imena suvremene umjetnosti.

Ima godina koje su presudne, iznimne, značeće u duhovnoj stvaralačkoj biografiji. Za Glihinu umjetnost to je godina 1954. Te godine imao je svoju prvu samostalnu izložbu u Zagrebu iako su njegove slike na zajedničkim izložbama (od Pariza 1938., preko Pola vijeka hrvatske umjetnosti u Zagrebu i Prve izložbe ULUH-a 1946., pa dalje) do tada prošle kontinente i ušle u više muzeja i galerija.

Iste 1954. godine nastaje slika Primorje, prva u velikom ciklusu Gromača. A početak gromača znači otkriće i ostvaranje nove likovne vizije izrasle iz krčkog i primorskog zavičajnog krajolika. Od tada je prošlo dvadeset godina pa se životna godišnjica rođenja spaja s kreativnom dvadesetgodišnjicom svijeta gromača.

Glihine gromače ne znače prekid nego organski morfološki rast njegove slikarske vizije koja je prisutna i u ranijim slikama, a posebno u krčkim krajolicima, u ritmu smokava na listu, u granama kestena, u nekim portretima, u buri iznad otoka. U doživljaju.

Gliha je sa kamenitih obala Hrvatskog primorja i otoka Krka istrgnuo i iznio jednu drevnu, kamenu, slojevitu riječ - gromača - i dao joj mnogoznačni likovni smisao.

Otkrivajući gromače Gliha se okrenuo umjetnosti prije umjetnosti, kamenim krikovima i bljeskovima svjetlosti, tragovima koje je uzdizala ljudska težačka ruka, pokorna ritmu bure i mora, kretanju sunca i zvijezda. I riječ - gromača - dobiva novi smisao, ona ukorjenjuje, vraća nas vlastitim izvorima.

Tu na kamenu Krka, u brazdama od bure i pljuskovima, kao da se nazire znak glagoljice, slovo koje je mogla urezati jednako bura kao i ljudska ruka.

Grubi dlan nevještog zidara i okretni prsti slikara, drhću istim nemicom kao more i kao kamen u puklo podne, kao mrkli mrak i sjajna mjesečina. Misle istom mišlju. U riječi - gromača - nije se djetinjstvo Mediterana. Glihine gromače nisu transkripcija stvarnosti, nego transpozicija, izvorni stvaralački čin. Gromače nisu tema nego stvaralačka vizija svijeta. Slikar je drevni znak, brazde vremena i stvaralački trag čovjeka, otpečatio, oslobođio, dao mu značenje umjetnosti, mjeru vlastitog ognja. I upravo preko jednog znaka, zatvorenog u sebe i jedva čitljivog, Gliha je otkrio univerzalni smisao. Sve rijeke imaju jedan svoj zajednički izvor, sva vremena pripadaju istom univerzumu.

Priroda je prije čovjeka. I ove primorske i krčke gromače bile su vjekovima. Gliha im je dao nova značenja i mi ih danas vidimo njegovim okom.

Slikarstvo Otona Glihe, kad je najdublje zaronilo do dna, u same izvore života, u kamene skrivene krvotoke, najdalje je doseglo u budućnost, najbliže zvijezdama.

Njegovo slikarstvo opet je na početku novih otkrića i ostvarenja. Umjetnost nema godina, ona je mladost svijeta.

Večernji list, Zagreb, 21.V.1974.

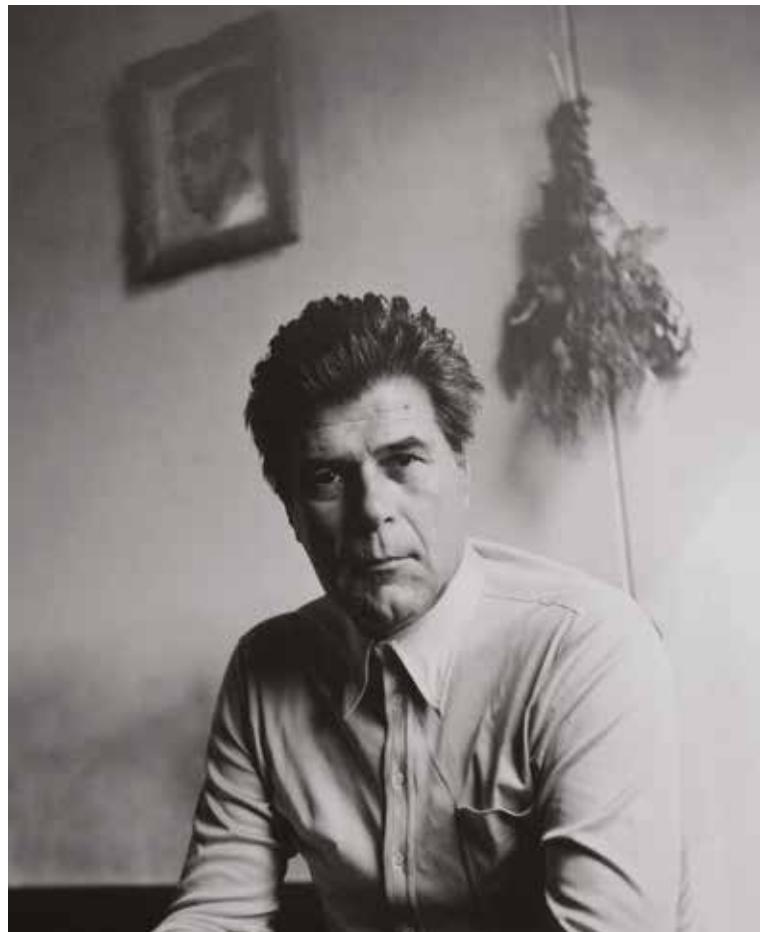
P.S.

Ovaj Post Scriptum pišem petnaest godina poslije objavljinja zapisa o slikaru Otonu Glihi. Nezaustavljiva je rijeka vremena, protiče u nepovrat, u tmini i u sjaju. Ali vrijeme umjetnosti, vrijeme pamćenja traje, lebdi, treperi i zrači iznad prolaznosti.

I ove godine spajaju se dva jubileja Otona Glihe, sedamdesetpet godina života i pola stoljeća kreativne prisutnosti u javnosti. Ostavimo brojeve. To što je rečeno, iznova opet kažem. Umjetnost nema godina, ona je mladost svijeta. Tako je od početka.

Zagreb, krajem rujna 1989.

Jure Kaštelan

Jure Kaštelan u Glihinom atelijeru.

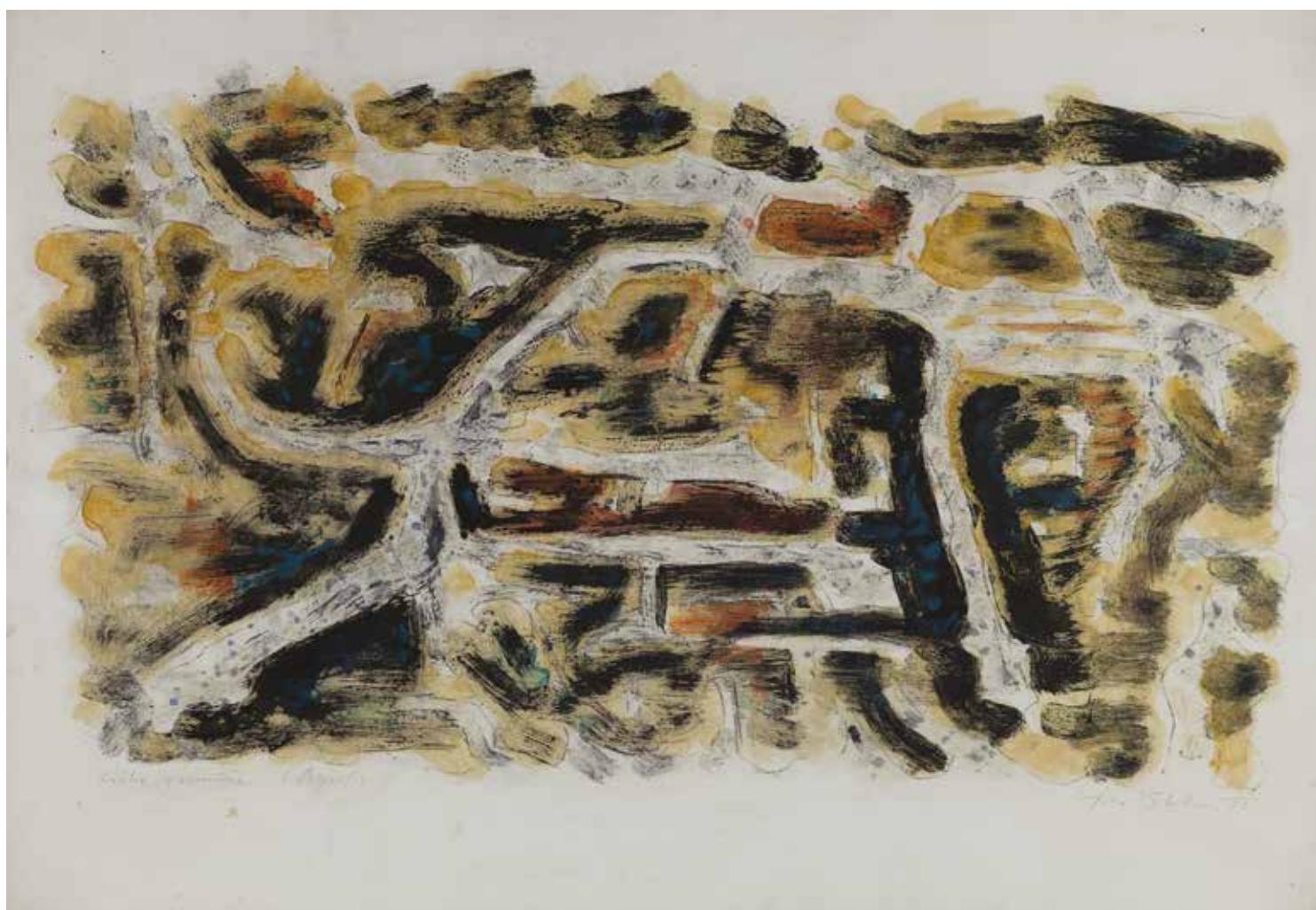
6
CRTEŽ

1957., kombinirana tehnika na papiru, 30 x 48 cm

7
CRTEŽ

1956., kombinirana tehnika na papiru, 31 x 44 cm

8
CRTEŽ

1958., kombinirana tehnika na papiru, 70 x 100 cm

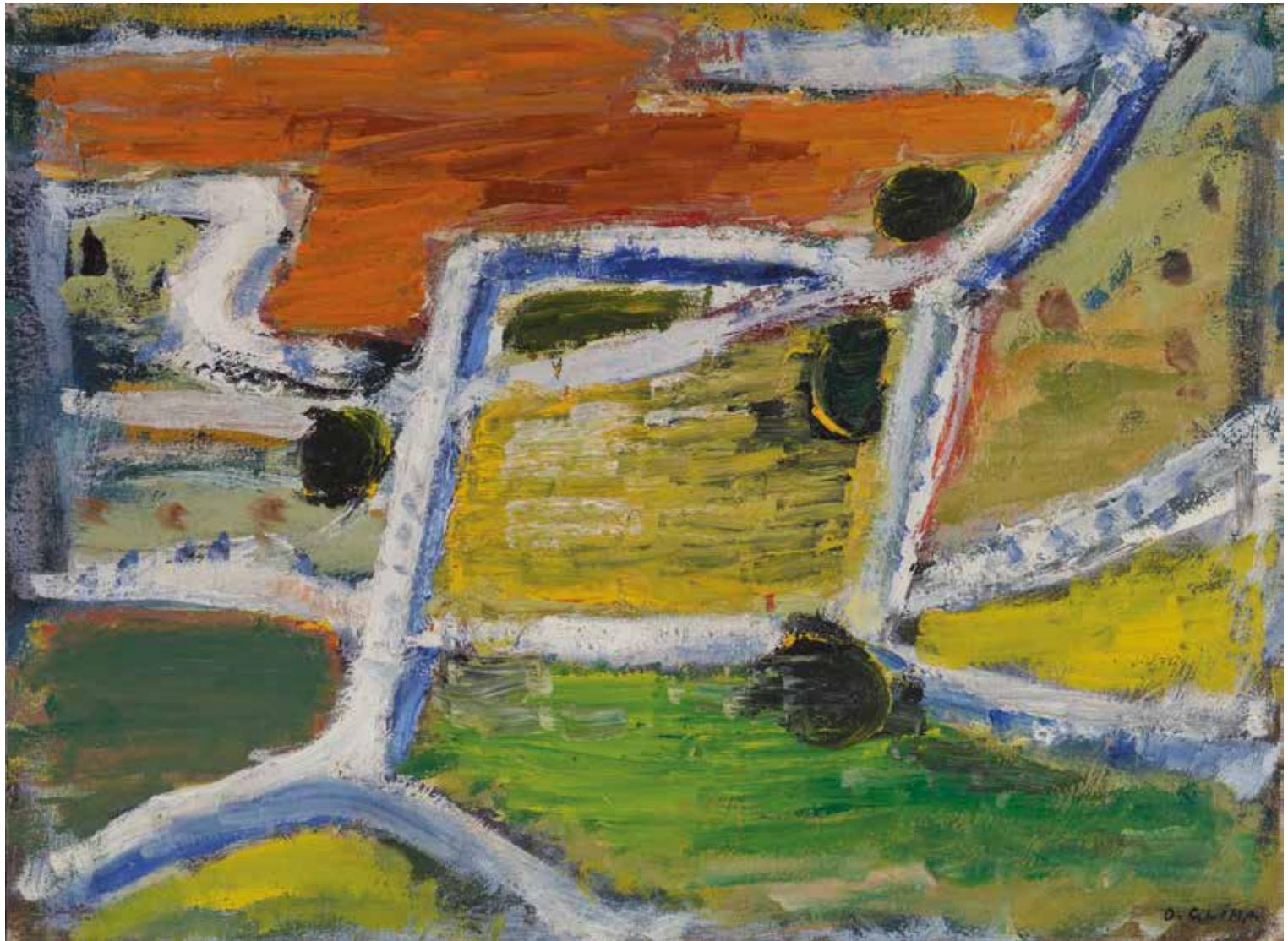
9

GROMAČE

1957., ulje na platnu, 72.5 x 100 cm

10
CRTEŽ
1956., kombinirana tehnika na papiru, 31 x 47.5 cm

11

KRČKE GROMAČE II.
1955., ulje na platnu, 68 x 81 cm

12

GROMAČE 34-60

1960., ulje na platnu, 64 x 125 cm

13

GROMAČE 11-62

1962., ulje na platnu, 48 x 100 cm

14

GROMAČE 3-60
1960., ulje na platnu, 52 x 98 cm

15

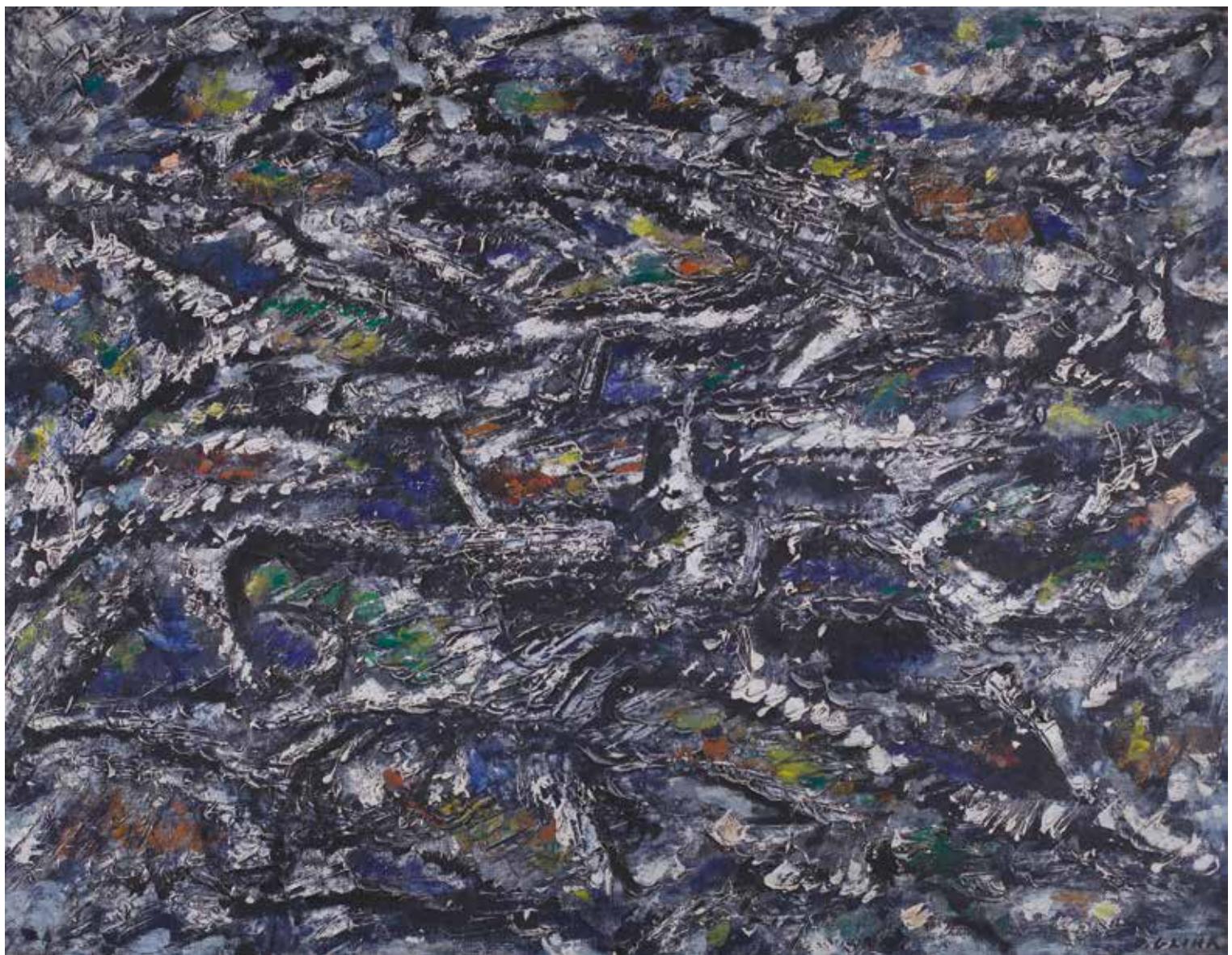
GROMAČE 21-61

1961., ulje na platnu, 46 x 60 cm

16

GROMAČE 3-61
1961., ulje na platnu, 64 x 92 cm

17

GROMAČE 12-57(62)
1957./62., ulje na platnu, 107 x 138 cm

18
CRTEŽ

1962./63., kombinirana tehnika na papiru, 70 x 100 cm

19

GROMAČE 7-64
1964., ulje na platnu, 86 x 86 cm

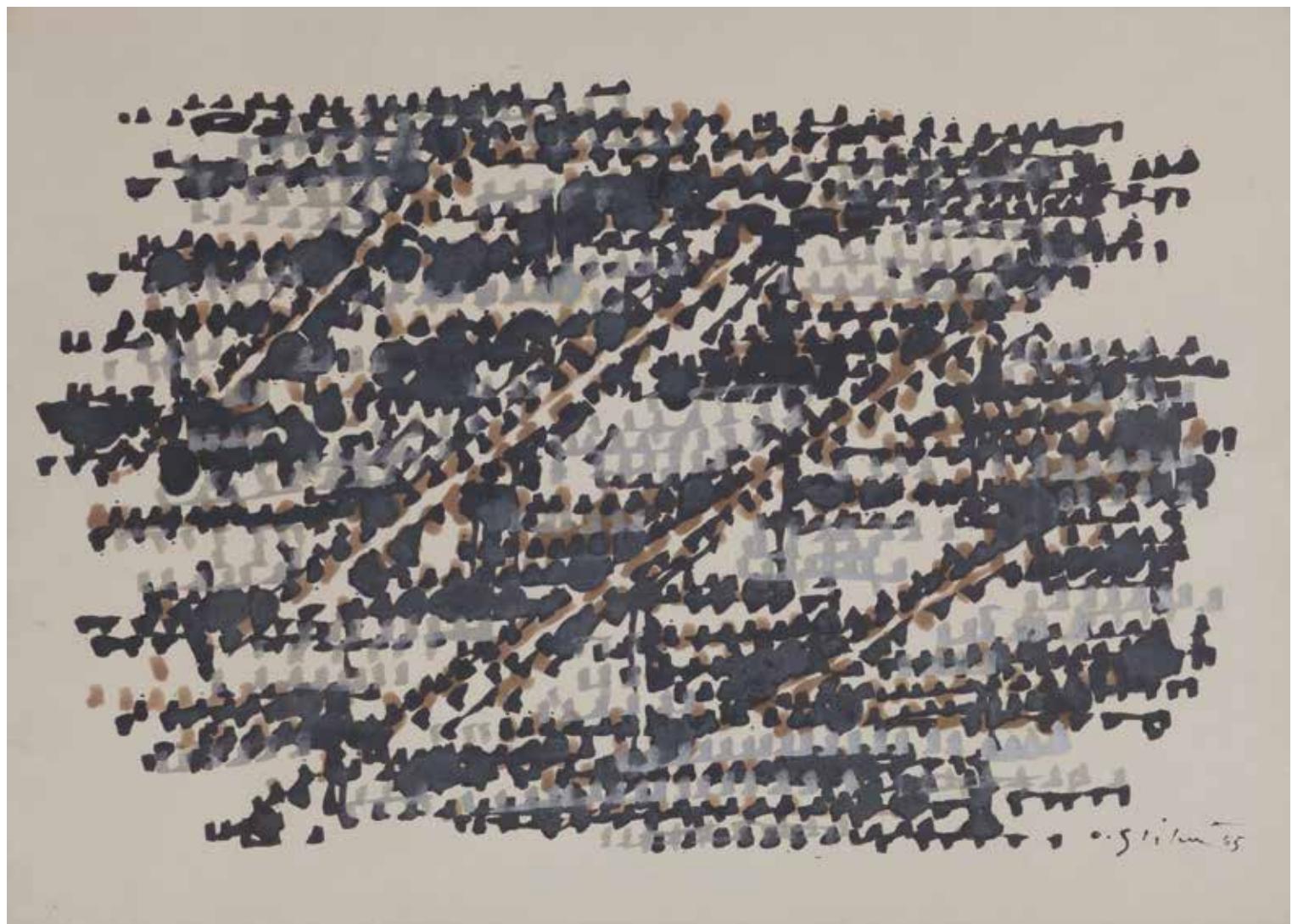

20
CRTEŽ

1965., flomasteri na papiru, 77 x 79 cm

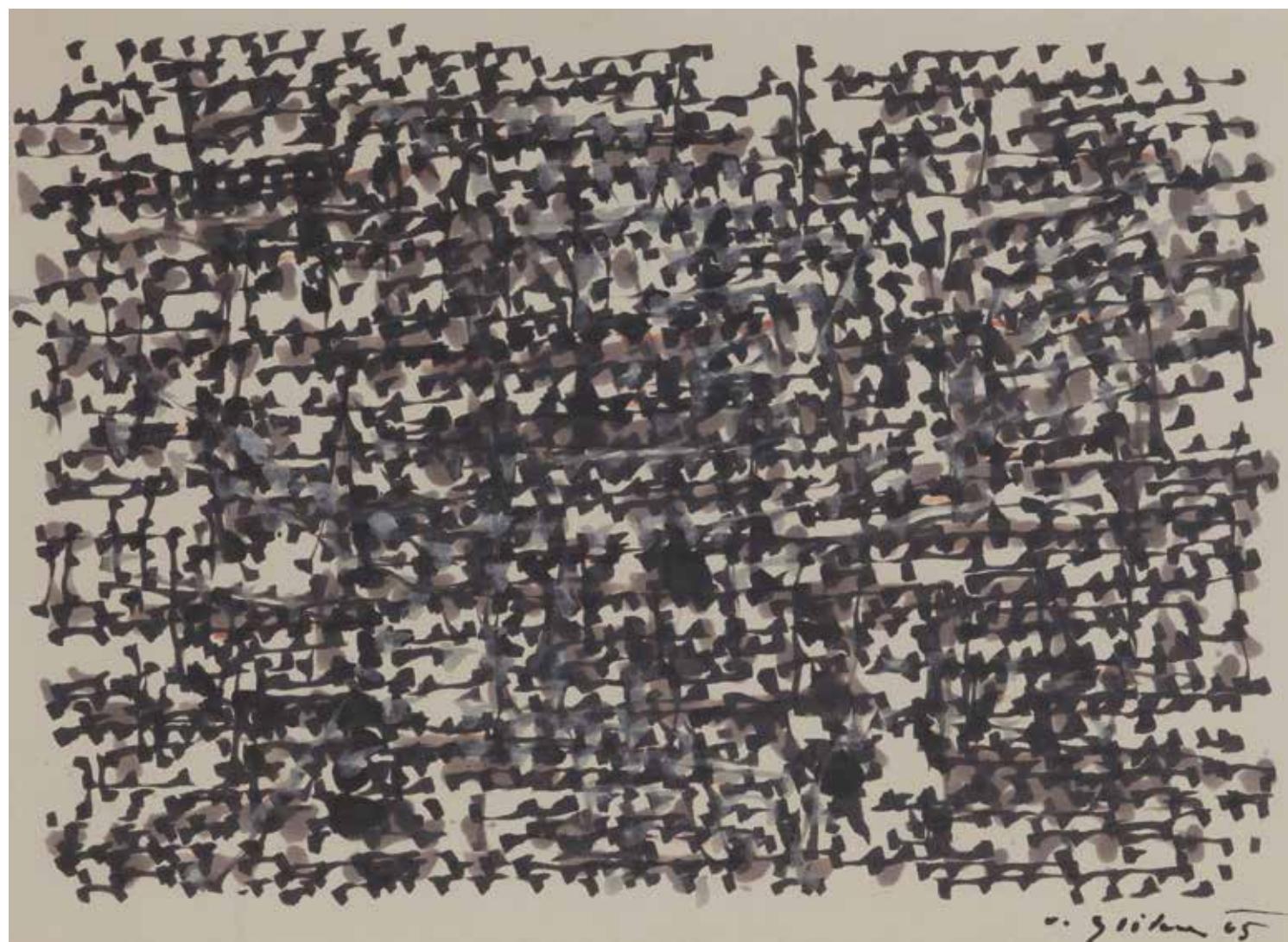

21
CRTEŽ
1964., flomasteri na papiru, 61 x 58 cm

22
CRTEŽ

1965., flomasteri na papiru, 44.5 x 61 cm

23
CRTEŽ
1965., flomasteri na papiru, 36 x 49 cm

24
CRTEŽ

1963. (potpisano 1967.), kombinirana tehnika na papiru, 34 x 48 cm

25
CRTEŽ

1975., kombinirana tehnika na papiru, 51 x 70.5 cm

26

GROMAČE 20-74

1974., ulje na platnu, 64 x 170 cm

27

GROMAČE 13-74

1974., ulje na platnu, 95 x 125 cm

28

GROMAČE 19-74

1974., ulje na platnu, 100 x 137 cm

29
GROMAČE
1977., ulje na pečenoj glini, 37 cm

30
GROMAČE
1977., ulje na pečenoj glini, 40 cm

31
GROMAČE
1977., ulje na pečenoj glini, 32 cm

32

KRČKI PEJZAŽ
1978., ulje na platnu, 56 x 73 cm

33

GROMAČE

1980., ulje na platnu, 32 x 42 cm

34

GROMAČE 3-86
1986., ulje na platnu, 66 x 81 cm

35

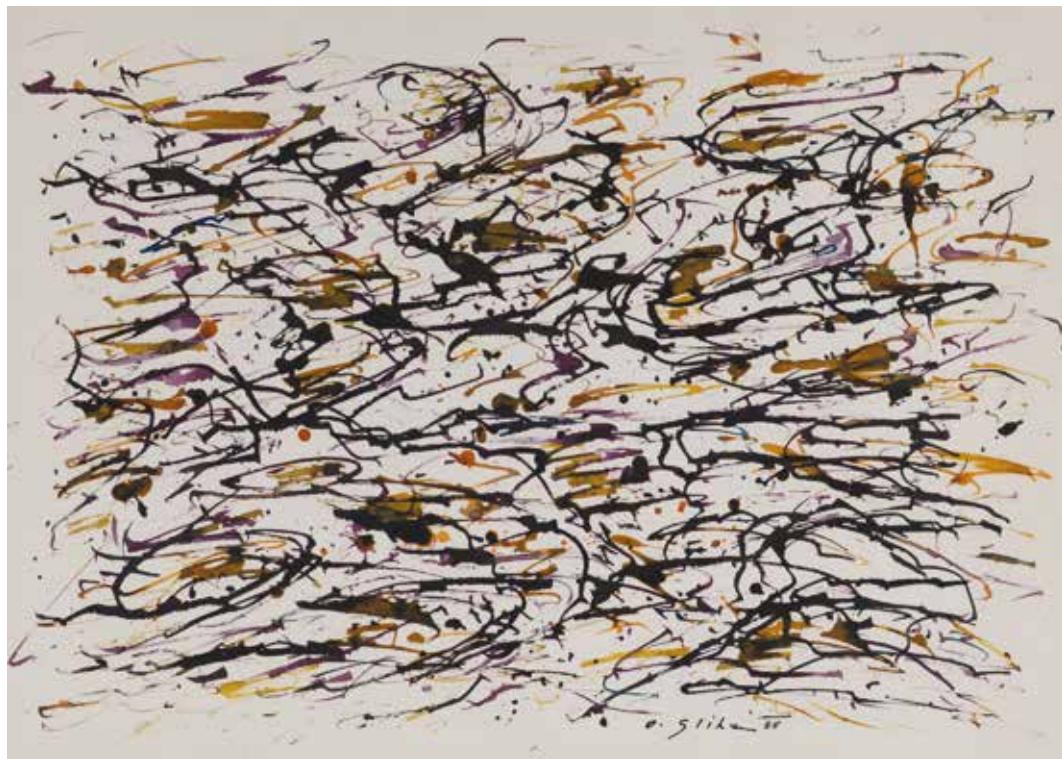
GROMAČE 3-89

1989., ulje na platnu, 86 x 100 cm

36

GROMAČE 6-87
1987., ulje na platnu, 55 x 70 cm

37
CRTEŽ

1988., tuševi u boji na papiru, 46.5 x 66 cm

38
CRTEŽ
1992., tuševi u boji na papiru, 40 x 55 cm

39
CRTEŽ

1987., flomasteri na papiru, 47.5 x 67.5 cm

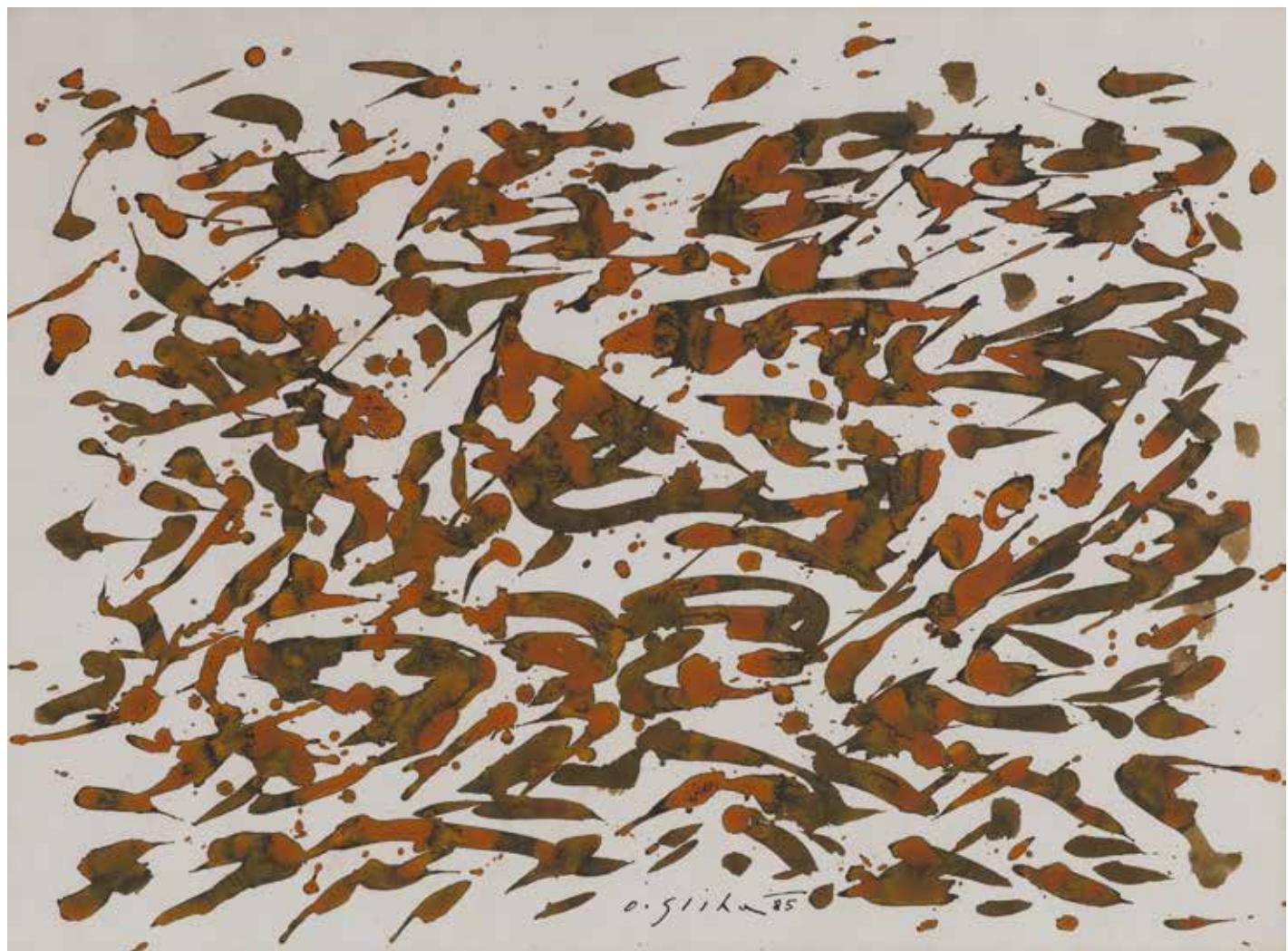
40
CRTEŽ
1987., flomasteri na papiru, 47.5 x 67.5 cm

41
CRTEŽ
1989., tuševi u boji na papiru, 70 x 100 cm

42
CRTEŽ
1987., tuševi u boji na papiru, 70 x 100 cm

43
CRTEŽ
1985., tuševi u boji na papiru, 47 x 64 cm

44

CRTEŽ

1987., kombinirana tehnika na papiru, 63.5 x 92 cm

45
CRTEŽ

1991., tuševi u boji na papiru, 70 x 100 cm

46

GROMAČE 1-95
1995., ulje na platnu, 45 x 60 cm

47

KESTENOVA GRANA
1995., ulje na platnu, 60 x 50 cm

48

KRČKI PEJZAŽ

oko 1990., ulje na platnu, 73 x 90 cm

49

KRČKI PEJZAŽ
1991., ulje na platnu, 70 x 110 cm

50
OMIŠALJ
oko 1990., ulje na platnu, 47 x 80 cm

ŽIVOTOPIS

Oton Gliha rođen je 21. svibnja 1914. godine u Črnomlju u Sloveniji, u činovničkoj obitelji, porijeklom iz Istre. Ubrzo s roditeljima odlazi u Osijek, gdje živi do desete godine, kada se seli u Zagreb i tu pohađa srednju školu i završava realnu gimnaziju.

Od 1933. do 1937. godine studira na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu kod profesora: Vanke, Mujadžića, Kljakovića, Babića, Tartaglie i Krizmana. Za vrijeme studija upoznaje se sa slikaricom Milom Kumbatović, kojom se ubrzo ženi. U Omišlju na otoku Krku susreće se sa krčkim krajolikom i svojom budućom trajnom inspiracijom - gromačama.

Od 1938.-1939. godine boravi u Parizu, kao stipendist francuske vlade, gdje izlaže kao član grupe jugoslavenskih umjetnika. U Parizu slika i uči u muzejima, naročito Louvre-u i oduševljava se Cezanneom.

Sudjeluje i na vrlo značajnoj izložbi "Pola vijeka hrvatske umjetnosti" u Zagrebu 1940. godine, kojom ulazi na velika vrata na hrvatsku likovnu scenu.

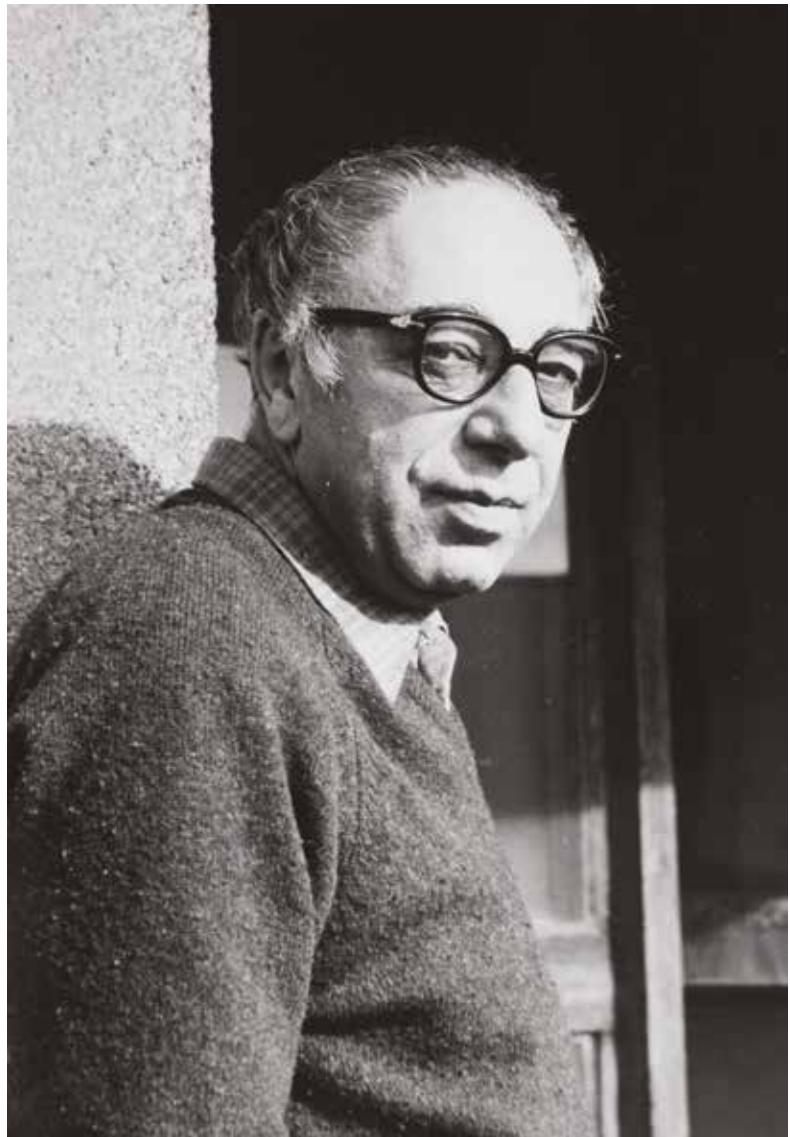
1952. godine boravi u Italiji, nekoliko mjeseci živi u Rimu, i na tom putovanju nastaju mnogi njegovi pejzaži.

1954. godine priređuje prvu samostalnu izložbu u Zagrebu, iste godine započinje novu fazu, nastaje slika "Primorje", prva slika velikog ciklusa "Gromače".

1957. u Galeriji suvremene umjetnosti u Zagrebu izlaže "Krčke gromače".

1958. Muzej Solomona R. Guggenheima otkupljuje sliku "Bijele gromače".

1959. sudjeluje na V Biennalu u Sao Paulu, a zatim na XXXI i XXXII venecijanskom Biennalu, 1962. i 1964. godine, što mu donosi priznanja istaknutih inozemnih kritičara i međunarodni ugled i definitivno ga svrstava u red vodećih suvremenih likovnih umjetnika.

1970. izveo je kameni mozaik u zgradi aerodroma na otoku Krku.
1974. primio je plaketu "Marulić", nagradu Čakavskog sabora za životno djelo.
1977. dobiva nagradu "Vladimir Nazor" za životno djelo.
1978. prvi susret s Amerikom, boravi u New Yorku.
1981. slika svečani zastor Narodnog kazališta I. Zajc u Rijeci (ulje na platnu, 10x14 m).
1999. dobiva nagradu Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za 1998. godinu za likovnu umjetnost.

Gliha na Krku

1999. umire u Zagrebu.
Cijeloga je života svojim radom bio vezan za Zagreb i Omišalj.
Glihine gromače nalaze se u brojnim privatnim zbirkama, muzejima u zemlji i svijetu, a zastupljen je i u antologijama svjetskog slikarstva.
Ostvario je važan opus mrtvih priroda i portreta te iznimjan opus krajolika - gromača. Slikao je pretežno uljem na platnu, crtao flomasterima i tuševima u boji.

i u zagrebačkom atelijeru.

Nakladnik
GALERIJA MONA LISA

Za nakladnika
MARTIN HENC

Ideja
SRĐAN GUSTINČIĆ
GORDANA HAJNI
VLADIMIR MARKOVIĆ
FERDINAND MEDER
ZDENKO TONKOVIĆ

Lektura i korektura
GORDANA HAJNI

Fotografije
SANDI NOVAK
MARTIN HENC

Tisk i uvez
PRINTERA

Naklada
200 primjeraka

Galerija Mona Lisa Zagreb
Tkalčićeva 77
www.galerija-mona-lisa.com

CIP zapis dostupan u računalnom katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 884553

ISBN 978-953-7352-17-2

Zagreb, 2014.

Zagreb, Tkalčićeva 77 | 01 46 68 649
www.galerija-mona-lisa.com
galerijamonalisa@gmail.com